

ne offentligt ansatte, når man har et skattestop, at hun ikke forstår, at det, man betaler skat af, når det gælder personlig indkomst, er konjunkturerne, og det, der er omfattet af skattestopet og umiddelbart giver et provenutab hos Venstre, er de faste afgifter i kroner og øre, det er de ca. halvanden milliard pr. år. Det er det, der i alt giver de 15 mia. kr. i fremskrivning, som er fuldt indregnet i regeringens egen fremskrivning.

Så siger den socialdemokratiske ordfører, at der er lidt tilbage af ens lønindkomst, når man er på arbejdet, og det er nemlig rigtigt: Der er *lidt* tilbage. Det er fuldstændig uholdbart, at regeringens finansredegørelse viser, at for flere hundrede tusinder er der ingen økonomisk fordel ved at gå på arbejde frem for at lade sig passivt forsørge, og for tusinder gælder det, at de direkte betaler for at gå på arbejde.

Regeringen forsøger endda at skjule hele sandheden ved at bruge tvivlsomme forudsætninger i forhold til den rapport fra Rockwool Fonden, der tidligere har vist problemerne omfang, og det har jo som bekendt fået Rockwool Fondens forskningschef, cand. polit. Gunnar Viby Mogensen til at sige, at finansredegørelsen kun kan betragtes som et partsindlæg, altså at der ikke er tale om en objektiv, faglig redegørelse. Endvidere mener forskningschefen, at antallet af personer, der ikke har noget økonomisk incitament til at tage arbejde, er det dobbelte af regeringens beregninger.

Og det med beregninger: Vi oplevede lidt af det samme, da panikken bredte sig i regeringen, da det alt for sent gik op for den, at publikationen »En holdbar fremtid – Danmark 2010« dokumenterede og sandsynliggjorde Venstres skattestop. Med lynets hast blev der i Finansministeriet produceret et såkaldt smædenotat med en ret for Berlingske Tidende. Finansministeren var dagen efter ude af stand til at forklare, hvad hun egentlig mente, et forløb, der dokumenterer, at socialdemokraterne nu som før opfatter de ansatte i centraladministrationen som en del af den socialdemokratiske bevægelse.

Derfor er det beklageligt, at vi ikke kan tillægge beregninger fra Finansministeriet større vægt på denne side af folketingsvalget. Der vil være tale om et partsindlæg. Det er synd for ministeriet og dets embedsmænd, at det er kommet så vidt på grund af det socialdemokratiske misbrug af ministeriet.

Regeringen skriver, at det ikke er realistisk at øge antallet af offentligt ansatte ret meget. Jeg er helt enig. Problemet er, at frem mod år 2005 vil

næsten hver tredje ansatte i amter og kommuner gå på pension. Det betyder, at kommuner og amter inden år 2005 skal nyansætte op mod 250.000 medarbejdere og hertil kommer forudsat samme aldersfordeling i staten ca. 70.000 medarbejdere. Det er altså langt over 300.000, der skal nyansættes på samme tidspunkt, som antallet af 18-25-årige falder. Der er tale om en vanvittig svær opgave, vel at mærke hvis de private virksomheder samtidig skal tilføres den nødvendige arbejdskraft, der skal sikre vækst i produktionen til at finansiere et velfærdssamfund, og bedre bliver det ikke af, at produktiviteten i den offentlige sektor er faldet med 10 pct. i løbet af 1990'erne.

Ressourcerne i den offentlige sektor skal udnyttes bedre. Der skal prioriteres nøje, og der skal gøres brug af udbud og med omtanke, skriver regeringen. Vi er helt enige. Eller som regeringen også skriver: Der skal sikres bedre service og mere kvalitet for de samme ressourcer, mere for pengene skal give det største bidrag til forbedringer af den offentlige service i fremtiden. Det kan ikke siges bedre. Jeg må konstatere, at regeringen har læst Venstres pjecer og tak for det.

Når der ikke er væsentlig uenighed om de overordnede økonomiske rammer frem til år 2010, er det til gengæld klart, at uenigheden gælder de vilkår, som vi kan tilbyde danske familier inden for disse økonomiske muligheder. Her gælder det nemlig holdninger og idealer.

For Venstre er udfordringen at sætte den enkeltes frihed i højsædet og fjerne den socialdemokratiske omklamring af danskeren. Vi kender bevægelsen, der omklammer danskeren fra vugge til grav. Vi ved, hvordan bevægelsen har fangarmene i den almindelige lønmodtagers lomme med tvangsoptæring af mange millioner kroner til bevægelsen.

Vi kender skandalerne i boligbevægelsen fra UngBo, Lejerbo til Bolind. Vi kender fangarmene selv i fritiden, hvor Arbejdernes Oplysningsforbund uden at blinke tilmeldte folk til svømmekursus, selv om de var døde længe forinden. Hvad gjorde det, bare det sikrede det offentlige tilskud til bevægelsen? Ja, til bevægelsen og helt ned i kisten, som vi oplevede det med Arbejdernes Ligkistemagasin. Jo, vi kender det.

Den store socialdemokratiske bevægelse trues på sin eksistens, i samme øjeblik danskerne får frihed til selv at vælge og bestemme. Det er derfor den socialdemokratiske maskine nu på 5.